

Teine peatükk

„Tere, onu Henry!“

Istun kõnele vastates parajasti oma hubases elutoas kahe magamistoaga majas, mida ma raudteejaama lähedal üürin. Maja mõjub maakodulikult: valgeks võõbatud välisseinad, must esiuks ning ilus aasalilledega aed maja taga. Mul on vedanud ka võrratu majaperemehega, kes oli nõus sõlmima pikaajalise üürilepingu ja plaanib paari kuu pärast köögi kaasajastada. Pean küll tunnistama, et tammest köögikapid ning kreemikat ja terrakota tooni plaadid mõjuvad kuidagi rahustavalt. Tundsin end siin koduselt kohe sisse kolides ega plaani kuhugi edasi liikuda.

Henryle teeb nalja, et ma kolmekümne kolme aastasena teda ikka veel onuks kutsun, kuid lihtsalt Henry öelda ei tunduks kuidagi õige.

„Helistasin vaid, et küsida, kas sul on selleks aastaks puhkuseplaanid tehtud?“ alustab ta reipalt.

„Nalja teed? Suudan vaevu endal katust pea kohal hoida,“ vastan ausalt.

„Tõesti? Mul polnud aimugi, su ema ei ole midagi maininud,“ lausub ta veidi murelikul toonil.

Selleks on ka põhjus. Ma ei aruta oma rahaasju kunagi vanematega, tahtmata neid minu pärast muretsema panna. Niigi tunnen ennast piisavalt süüdi, et nad soovist minu lähedal olla kogu oma elu siia kolinud on, kuigi nad kinnitavad mulle, et ei kahetse midagi. Pealegi saan päev päeva järel siiski hakkama, sest müük võib kasvada sama kiiresti kui see – nagu näiteks mõne päeva eest –, olematuks kahaneb.

„Võin sulle alati veidi raha saata, et madalseisust üle aidata, küsi ainult,“ pakub onu Henry lahkelt.

Oleme sellest ennegi rääkinud, aga tõtt-öelda ei vaja ma armuande. Ning sellest ajast, kui hakkasin müüma ka käsitöölaatel, on minu rahaasjad pisut paremas seisus. Olen jõudnud arusaamisele, et raha pole kõik. Aegamööda hakkab siin rahu leidma.

„Aitäh, onu Henry, aga mul on kõik korras, ausõna,“ kinnitan talle.

„No olgu, kui sa oled selles kindel. Aga puhkuse teema juurde naastes – ma mõtlesin, kas sa ei tahaks natuke aega minu villa eest hoolt kanda? Kuna sa osutaksid sellega mulle teene, siis maksaksin ka sinu lennupiletite eest. Lähen paari nädala pärast Vahemerele purjetama ja mulle ei meeldi mõelda, et kodu jääb selleks ajaks tühjaks. Paluksin su ema, aga sa ju tead, kuidas tal lennukitega lood on,“ seletab ta.

Onu Henryle kuulub imetore villa Skiathose-nimelisel Kreeka saarel ning pärast tädi Bea ootamatut lahkumist kahe aasta eest veedab onu suurema osa oma ajast purjetades. Sulen silmad ja kujutlen kahvatukollaseks värvitud seinte ja terrakotakatusega villat kõrgel mägedes, vaatega allasuvale kenale sadamale. Näen vaimusilmas mereväravat ääristavaid toredaid taverne ja sealseid võrratuid roogi. See kõlab tõesti väga kutsuvalt.

„Väga ahvatlev, aga ma ei taha oma poodi liiga kauaks üksi jätta,“ selgitan Henryle.

„Jah, muidugi. Kas poes on siis palju tegemist? Sa justkui vihjasid, et äri ei ole väga vilgas,“ vastab onu.

„Ei ole eriti vilgas tõepoolest. Tegelikult üldsegi mitte, ja sellepärast ma peaksin kohal olema ja üritama panustada kogu oma energiaga,“ räägin talle. „Tahan ka valmis olla tulevaks käsitöölaadaks, kuigi see toimub vist alles järgmisel kuul.“

Tõtt-öelda ei tea ma, mida teha. Ma peaksin tõesti suunama kogu oma energia ärisse ja juurdlen, kas oleks õiglane paluda emal

poe järele vaadata. Püüan meenutada, millal ema ja isa viimati puhkusel käisid. Samas pean tõdema, et pensionile jäämisest alates on neil olnud vabadus puhkama minna, millal iganes soovivad.

„Ma mõistan, mida sa tunned, Becky,“ lausub onu Henry, „aga võib-olla mõjuks paus sulle hästi, ehk tekiks sul isegi uusi mõtteid oma poe jaoks. Kindla peale oleks su ema väga rõõmus, et saab aidata,“ arvab ta.

„Sul võib õigus olla.“

„Olgu, mõtle selle peale. Uuri, äkki tahaksid mõned su sõbrannad kaasa tulla. Nagu sa tead, on ruumi küllaga.“

Täpsemalt: neli privaatse vannitoaga magamistuba. Ja võrratu bassein.

„Ma mõtlen. Aitäh, onu Henry. Võtan sinuga paari päeva jooksul ühendust,“ luban talle.

„Olgu, ja ära kõhkle. Kui sa ei ole huvitatud, panen maja Airbnb saidile üles, aga ma tõesti eelistaksin oma peret, mulle ei meeldi, kui võõrad minu voodis magavad.“ Ta naerab ja ma kujutan teda ette – kogu oma püsipäevituse ja ikka veel tumeda tiheda juuksepahmakaga – basseiniserval istumas ning laimiviiluga džinnitooniku kokteili rüüpanemas.

Kindlasti ei vaja Henry rendist saadavat raha, aga ta soovib, et tema äraolekul oleksid villas elanikud. Ta tennis aiandusäriga miljonid ning oli lõpuks Loode-Inglismaal kolme megasuure aianduskeskuse omanik. Need müüs ta väikese varanduse eest maha ja siis nad kolisidki tädi Beaga Skiathose saarele Kreekas. Nüüdsel ajal kulutab ta oma raha peentes restoranides einestamisele ja purjereisidele koos sõpradega kohalikust jahtklubist.

Kui me kõne lõpetame, kaalun onu ettepanekut Kreekasse minna ja tema pool peatuda. Mul on vedanud, et mulle üldse sellist võimalust pakutakse, sest ise ei saaks ma mingil juhul lubada endale puhkust välismaal. Liiatigi soovib onu tasuda ka minu lennureisi eest. Ma ei tahaks poodi oma äraoleku ajaks sulgeda, ent vast

tuleb ema heal meelel appi, eriti kuna temaga samal tänaval elav sõbranna peab minu poe kõrvalmajas juuksurisalongi. Pensionile jäämisest alates veedab isa enamiku päevi aias suures kasvuhoones toimetades ja ema tunnistab mulle kord, et tunneb end vahel veidi üksikuna. Aeg-ajalt muretsen, kas ta mitte ei igatse taga oma vana elu Plymouthis.

„Ilmselt on paljudel värsketel pensionäridel lapselapsed, kelle eest hoolitseda,“ ütles ta kord, andes mõista, et mul on aeg samme astuda. Nii need lood on, kui oled üksik laps. Pole õdesid-vendi, kellega vanemate ootusi jagada. Peab tunnistama, et saaksin meel-sasti ühel päeval emaks, ent selliseid asju ei saa tagant kiirustada. Esmalt tuleks leida sobilik kaaslane, kuid praegu on meessõber minu soovide nimistus küll viimasel kohal.

On pühapäeva hommik ning pood on täna ja homme suletud. Niisiis juurdlen, mida oma päevaga ette võtta pärast seda, kui olen kingipakkide jaoks portsu seepe ja kätekreeme valmis saanud. Klõpsin telekanaleid läbi, jõuan saateni „Pühapäevane brantš“ ja imestan, kuidas küll saatekülalised suudavad nii vara hommikul pitside kaupa käsitöödžinne kurgust alla kummutada, ilma et keel suus sõlme läheks.

Ema on mind pärastiseks pühapäevalõunale kutsunud. Tegu pole küll päris lõunaga, sest nad on nihutanud algusaja umbes kella viie kanti, kuna ema leidis, et muidu söövad nad isaga liiga palju. „Ma ei tea, miks, aga pärast pühapäevast lõunasööki olen ma hiljem kohutavalt nälgjane ja muudkui sööks,“ ütles ta mulle. Ilmselt on asi selles, et ema küpsetab kooke ja valmistab magustoite koguses, millest piisaks kogu tänava toitmiseks.

Kell on pisut kümme läbi, kui ma seebiteo lõpetan, ja kuna veerand tunni pärast läheb rong Liverpooli, otsustan kesklinna sõita. Saadan oma sõbrannale Abbyle sõnumi uurimaks, kas ta saaks linna peale tulla või kas ehk võiksin ise tema juurest pooleks tunniks läbi hüpata, et tere öelda. Abbyl ja tema elukaaslasel Joel

on viieteistaastane tütar Heather ning kahesed kaksikud Finley ja Jack. Kolmekümne kahe aastaselt avastas Abby, et on taas lapseootel, ning ta tunnistas, et tegu oli täieliku üllatusega – ta oli ikka arvanud, et Heather jääb nende ainsaks lapseks.

Viis minutit pärast sõnumi saatmist heliseb mu telefon.

„Jah, palun. Ütle, kus, ja ma kohtun sinuga tunni aja pärast. Joe on täna kodus, nii et ma pääsen natukeseks välja,“ vuristab Abby hingetult.

„Kas sa käisid jooksmas? Või segasin ma millegi juures ...?“ küsin naerdes.

„Pähh. Oleks vaid. Oh ei, ma lihtsalt jooksin trepist üles-alla ja otsisin Finley luttu. Kaksikud läksid uinakule, nad ärkasid täna hommikul kell viis.“

„Oh taevas, sa oled ilmselt täiesti ribadeks. Oled sa kindel, et tahad minuga kokku saada? Ma võin teie juurest läbi astuda, kui see asja lihtsustaks,“ pakun välja.

„Ei, ma pean siit majast välja saama, enne kui ma hulluks lähen.“ Ta naerab, aga ma pole kindel, et tegu ei ole hüsteeriaga.

„Olgu. Kohtume Bold Streetil LEAF-i ees ja joome kohvi. Ma lähen pärast ema-isa juurde lõunale, nii et ma ei söö midagi.“

„Väga hea, olgu, näeme pea.“

Abby on vabakutseline ajakirjanik ja töötab kodus. Kui Paige ta minu poodi tõi, armus ta sellesse otsekohe ning lubas endale ja tütrele üht-teist soodushinnaga kauba hulga.

„Siin lõhnab külluslikult,“ ütles ta õhku nuusutades. „Tege-likult lõhnab siin *sama* külluslikult kui Lushis, ainult et sinu hinnad on odavamad, märkan ma.“ Ta võttis kätte jõhvika-laimiseebi, nuusutas seda ja noogutas heakskiitvalt, rääkides seejärel, et kirjutab veebis blogi piirkonna uute ettevõtete kohta, ning küsis, kas sooviksin seal kajastatud olla. Loobusin sellest pakkumisest. Üsna varsti pärast seda istusin oma uute sõpradega kohvitassi taga ühes kohvikus Church Walksi nime kandval kenal tänaval ja rääkisin

neile kõik Scottist ja põhjustest, miks ma Plymouthist siia olin kolinud.

„See pidi olema sulle kohutav kogemus,“ lausus Abby osavõtliselt. „Eriti see, et tuli kogu oma elu välja juurida.“

„Igas asjas on midagi head,“ sõnas Paige talle omase optimismiga. „Kui sa poleks siia sattunud, oleks me sellest sõprusest ilma jäänud.“ Tema sõnad tõid mu silmisse tänapisarad. Meist said kiiresti head sõbrad ning oleme sellest alates olnud pea lahutamatud.

Oma Plymouthi-elu selja taha jättes ei osanud ma unistadagi, et võiksin leida endale nii suurepäraseid ja toetavad sõbrad. Kui mõtlesin hakata, siis ei olnud mul vanas kodus kunagi palju sõpru, sest ma veetsin suurema osa ajast Scottiga, enne kui ... noh, enne kui meie asi hapuks läks. Tagantjärele paistab, et oleksin võinud sõprust sobitada paljude tööl kohatud naistega, aga Scottile ei meeldinud kunagi, kui ma ilma temata väljas käisin. Meenub, kuidas ma ühel õhtul liiklusummikusse jäädes närvi läksin, sest nägin, et ei jõua õigeks ajaks koju, et süüa Scottiga õhtust kell pool seitse, tema eelistatud kellaajal. Praegu sellele mõeldes saan enda peale vihaseks – miks ma ometi tema suhtes nii järeleandlik olin? Kuid tol ajal ei adunud ma olukorda sellisena.

Asutan end rongireisile. Kolmandas peatuses tuleb peale üks kutt ja mul jääb süda seisma. Ühele poole kammitud tumedate juuste ja hoolikalt trimmitud habemega mees näeb nii tuttav välja. Tema maneer ja pikkus on tuttavlikud ning kellegi poolt vastasistmele jäetud ajalehe taha varjudes tunnen ma, kuidas mu süda pekslema hakkab. Kui mees ringi pöörab, näen ma üle leheserva piiludes tervet tema nägu ja muidugi ei ole see Scott, kuid sarnasus on mind rööpast välja löönud. Mõtlen, kas nii jääbki olema kogu mu elu. Jäängi kahtlustama, et ta jälgib mind rahvahulgast, ja ehmun, kui märkan kedagi sarnast? Võtan end

kokku ja tuletan endale meelde, et olen temast sadade miilide kaugusel ning mitte keegi peale mu vanemate ei tea minu asukohta.

Pisut enam kui poole tunni pärast annan endale korralduse lõpetada närveerimine, lükkan selja sirgu ja manan näole naeratus, kui Abby LEAF-i kohviku ühe välilaua tagant mulle lehvitab. Kõnnin tema poole, paistes oma tegelikust sisetundest kaugelt enesekindlamana. Kohati on südalinn minu jaoks natuke liig, aga ma annan oma parima, et ärevusest võitu saada.

Kui temani jõuan, tõuseb Abby püsti ja haarab mind oma embusesse. Tal on õlgadele langevad kastanpruunid juuksed, suured pähklikarva silmad ja naeratus, mille sära üle terve näo kandub. Täna on tal jalas põlvekohast katki käristatud moodsad mustad teksad ja seljas valge T-särk. Abby nagu on meigivaba ja ta näeb rabavalt hea välja.

„Kas klaasikeseks veiniks on liiga vara?“ küsib ta kellale pilku heites lootusrikkalt.

„Mhm, minu jaoks vast on, aga sina lase käia, kui soovid,“ vastan ma.

Tellin mööduvalt teenindajalt tassi kohvi ning Abby võtab klaasi oma lemmikut Chenin Blanci ja meile kahe peale ühe šokolaadikoogi.

„Ära mõista mind hukka,“ ütleb ta saabunud veiniklaasist lonksu võttes. „Praegu on nädalavahetus ja kaksikute sünnist saati ma peaaegu ei joogi enam. Mis pole muidugi halb asi, ära saa valesti aru, aga vahel,“ jätkab ta suurt sõõmu võttes, „kulub see marjaks ära. Kuidas sul siis läheb?“

Tema rõõmsameelsus üllatab mind, arvestades, kui vähe ta magada on saanud. Võib-olla harjub sellise asjaga ära.

„Hästi läheb, tänan küsimast. Ja sinul? Kuidas kirjutamine edeneb?“ küsin vastu. Imetlen Abbyt, kes ringi sebivatele mudilastele ja väga napile unele vaatamata kodust tööd teeb.

„Tõtt-öelda on see kõik üks paras õudus.“ Ta ohkab. „Tähendab, kodust töötamine oli tõeline unelmate elu, aga kaksikute sünnist saati on see pea võimatu, kui just Joe kodus ei ole, ja neid kodusolekuaegu ei oska sageli ette näha.“

Abby elukaaslane Joe on toidutööstuses vahetusevanem, kuid kodus olles panustab temagi võrdväärselt.

„Põhilise osa tööst teen siis, kui kaksikud uinakut teevad, kuigi tahaksin pigem nende kõrvale kerra tõmmata, nii pagana kurnatud olen ma. Eile kirjutasin arvustust ühe restorani kohta ja „piprakastme“ asemel kirjutasin „Peppa kaste“, sest taustal tuli telekast see neetud „Põrsas Peppa“.“ Ta vangutab pead ja võtab lonksu veini.

„Abby, see on ju pööraselt naljakas!“ purskun ma naerma. „Hea veel, et märkasid, enne kui ära saatsid.“

„Just nimelt! Kujutad seda arvustust ette? „Suussulavale steigile oli täiuslikuks lisandiks Peppa kaste.““

Oleme mõlemad naerust kõveras.

„Kas sa ei saaks neid paariks tunniks nädalas lastehoidu panna?“ pakun ma välja.

„Ma olen tegelikult selle peale mõelnud. Ära saa must valesti aru, ma olen hea meelega nendega kodus, aga vahel on mul vaja segamatult töötada. Plaanisin oodata, kuni nad mähkmetest vabanevad, aga praegu meeldib neile oma pissipotte pigem peas kanda,“ kihistab ta.

Saabub tohutu suur imemaitsvana näiv, tuhksuhkruga kaetud šokolaadikook, lisandiks mõned vaarikad ja kõrval kaks kahvlit.

„Ja kuidas äri edeneb?“ uurib Abby.

„Pisut vaikselt, aga eile oli hea päev ja praegu saan ma hakkama, tänan küsimast. Muide, mulle helistas hommikul onu Henry, kes rahasüsti pakkus, kuid ma loobusin.“

Võtan suutäie pehmet mahlast kooki ja soovin peaaegu, et oleksime kummalegi ühe tellinud. Aga ma pean hoidma oma isu ema imetabase ahjuprae jaoks.

„Ühtlasi kutsus ta mind mõneks nädalaks sinna oma villal silma peal hoidma,“ räägin ma Abbyle.

„Kas onu Henry on see, kes Kreekas elab?“ küsib ta šokolaadi-koogi kallale asudes ja iga suutäie juures tunnustavalt mõmisedes.

„Jah, Skiathosel. Tema villast on vaade sadamale. Ma mõtlen selle peale.“

„Mis siin täpsemalt mõelda on?“ küsib ta hämmeldunult.
„Mina hüppaksin esimese lennuki peale.“

„Nojah, võib-olla sa võidki hüpata,“ lisan ma kohvi rüübrates.

„Mis mõttes?“ küsib Abby, silmad suured peas.

„Onu ütles, et ma võin mõned sõbrad kaasa võtta. Nii et kui sa sooviksid ... Kuigi ma mõistan, et sa ei pääseks ilmselt minema, kuna kaksikud on veel nii väikesed ja ...“

Abby toob kuuldavale kõrgehääle kiljatuse, kargab seejärel püsti ja teeb teiste einestajate lõbuks väikese rõõmutantsu.

„Nalja teed või? Muidugi ma tulen. Ilmselgelt küll mitte kogu ajaks, aga mingiteks päevadeks. Joe ema tahab alati hirmsasti lastega rohkem aega veeta, nii et ma olen veendunud, et ta haarab kohe kinni võimalusest neid hoida. Ja varsti on koolivaheaeg, seega on ka Heather kindlasti abiks. Kui sul on minekuga tõi taga, siis mina olen käsi.“

Ta kõlksatab oma veiniklaasi vastu minu kohvitassi ja toob kuuldavale väikese hõiske.

„Kas sa Paige'i ka kutsusid?“ küsib ta lõpuks maha rahunedes.
„Olen kindel, et ta lööb kampa, kui suudab ennast terveks nädalaks Robist lahti kangutada,“ naerab ta.

Norime sageli Paige'i ja Robi kallal, kes käituvad nagu armunud teismelised, kuigi on juba kuus aastat abielus olnud.

„Ei, veel mitte, aga ma teen seda. Olen küll kindel, et ta tuleb kaasa, kui ta töölt nii lühikese etteteatamisega vabaks saab.“

„Millal sa lähed?“ Abby heidab oma võrratud pikad juuksed üle õla ja kahe mööduva kuti pilgud jäävad temal peatuma.

„Kahe nädala pärast, kuigi ma pean veel Henryga täpsustama ja emalt küsima, kas ta saab mu poe järele vaadata. Olen siin selle asja üle mõelnud ja ...“ kõhklen ma hetke, „ma ei tea, kas mul jätkub enesekindlust, et omapead sinna reisida.“

Abby asetab käe minu omale.

„No siis on ju hästi, et sa ei pea omapead minema,“ lausub ta julgustavalt.

„Usud sa, et jõuad selleks ajaks oma asjad ära korraldada?“ küsin ma vastu, ise elevel võimalusest, et Abby minuga liitub.

„Muidugi jõuan. Oh, ma ei suuda seda uskuda! Mul on ühele ajakirjale paar lugu kirjutada, aga ausõna, seda on pagana palju lihtsam teha Kreekas rōdul istudes kui vaadates, kuidas kaksikud kassi liivakastis mängivad. See on maailma parim uudis,“ vadistab ta.

„Suurepärane! Ma pean muidugi veel kindlaks tegema, kas ema saab poe järele vaadata. Küsin täna lõunasöögil.“

Hetkeks tunnen end emalt abi palumise pärast veidi süüdlaslikult, eriti kuna meie läbisaamine pole viimasel ajal kõige parem olnud. Ütleme nii, et olen tema ülearust askeldamist varasemal ajal pisut ahistavaks pidanud, ja ma saan aru, et see kõlab kohutavalt tänamatult. Mõistan, et pärast vahejuhtumit Scottiga ta lihtsalt muretses minu pärast, aga kohati tundus, et tema arust ei saaks ma ise kingapaelugi kinni. Ema oli minu heaolu pärast südant valutades oma elu siiski pea peale keeranud ja mulle siia järgnenud, ja võib-olla seepärast andsin ma tema hoolitsemissoovile järele. Tundsin, et võlgnen talle vähemalt võimaluse mind toetada, ning kuigi olen talle kogu armastuse ja hoole eest tõeliselt tänulik, olen ma nüüd valmis ise toime tulema.

Henry oleks muidu pakkunud võimalust oma villas peatuda mu emale ja isale, aga ta teab, et ema praegusel ajal lennukiga ei lenda, kartes, et järgmisest lennureisist saaks tema viimane. Ilmselt toidab seda hirmu liiga paljude lennuõnnetustest rääkivate

dokumentaalfilmide vaatamine. Kui nemad puhkusele lähevadki, siis kuhugi Briti kuurortidesse.

Paar tundi hiljem, pärast sihitut uitamist Shared Earthi nime- lises õiglase kaubanduse kingipoes Bold Streetil, jalutame koos tagasi rongijaama. Abby kinnitab, et meie kohtumine ja mõneks ajaks kodust välja pääsemine on talle uut elujõudu andnud.

„Kujuta ette, kuidas sa ennast veel mõne päeva pärast tunnek- sid,“ ütlen talle.

„Kujuta ette, kuidas oleks terve öö katkematult voodis magada. Ma ei jõua ära oodata.“

Kõnnime edasi ja Abby võtab välja oma telefoni ning uurib sõnumit, mis just äsja helina saatel saabus.

„See on Heatherilt. Ta küsib, kus mu fõön on, sest tema oma andis just otsad,“ selgitab ta mulle, enne kui tütrele kõne teeb.

„Fõön on riidekapi ülemisel riiulil. Ma olen poole tunni pärast kodus.“ Me jätkame teekonda ja Abby lobiseb tütrega ning astub siis pärast kõnet sisse kohalikku Sainsbury'se poodi rongijaamas.

„Näib, et kaksikud on ärkamisest saadik koos Heatheriga rõõmsalt Duplo torni ehitanud ja Joe on kaasamüügist pühapäeva- lõuna tellinud. Ta palus mul magustoidu ühes haarata.“ Abby valib külmikust maasika-toorjuustukoogi ja avaldab kahetsust, et ennist šokolaadikooki üldse sõi.

Oma peatusesse jõudes lubab Abby mulle puhkuse kohta kohe teada anda, kui on Joega rääkinud. Nii et minul on nüüd lihtsalt vaja Paige'iga ühendust võtta ja muidugi küsida emalt, kuidas ta poe järele vaatamise suhtuks. Aga kõike arvesse võttes hakkab tunduma, et läheb asjaks, ning ainuüksi mõte sellest täidab mind elevusega!